

tallet, er utilstrækkelig. Man har i denne forbindelse bl. a. anført, at den ved loven af 1951 gennemførte regulering af forskellen mellem skattetal og udgiftstal i forhold til ændringer i detailpristallet kun til en vis grad har afbødet virkningerne af den stadige forøgelse af denne forskel, hvorfor det bør overvejes at gennemføre en ændring af loven, således at reguleringen i stedet foretages f. eks. efter svingningerne i selve udgiftstallet.

Københavns kommune har endvidere fremhævet, at den i 1953 gennemførte ændring af praksis med hensyn til udgiftstallets beregning, hvorefter kommunernes udgifter til pensioner fremtidig skulle medregnes med et beløb på 20 pct. af de pensionsgivende lønninger i stedet for som hidtil med 10 pct., ikke længere er tilstrækkelig, men at der bør ske en betydelig forhøjelse af procentbeløbet.

Fra Københavns kommunes side har man yderligere i særlig grad henledt opmærksomheden på, at den af Københavns kommune anvendte grundskyldspromille, der ifølge lovens § 3 danner grundlaget for beregningerne af kommunernes nettoudbytte af ejendomsskatterne — efter at begrænsningen i adgangen til at forhøje grundskyldspromillen er ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954 — er forhøjet fra 7,5 til 11,0 med virkning fra 1. april 1955, og at denne forhøjelse, hvis loven ikke ændres, vil medføre en betydelig nedgang i de udligningstilsvare, som Frederiksberg og Gentofte kommuner for regnskabsåret 1955—56 og fremover skal udrede til København. En sådan virkning af den forøgede ejendomsbeskatning finder man lidet rimelig, da forhøjelsen ikke er udtryk for, at Københavns kommune har fået større økonomisk bæreevne, men tværtimod skyldes større skattebehov. Ændringen er ydermere først gennemført, efter at det tidligere maksimum for ejendomsskatteudskrivningen er ophævet af lovgivningsmagten.

Københavns kommune har iøvrigt ønsket, at dyberegående ændringer i selve udligningsordningen overvejedes, og der er i denne forbindelse bl. a. peget på den mulighed at lade posten „lettelse i politiudgifter“, hvormed kommunernes udgiftstal skal formindskes i medfør af bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, udgå af beregningerne. Endvidere

er det Københavns kommunes principielle opfattelse, at flere udgiftsområder bør medtages ved beregningen af udgiftstallet, og som eksempel på sådanne udgiftsområder har man navnlig fremdraget kommunernes udgifter til gade- og vejvæsen.

Såvel Frederiksberg som Gentofte kommunes repræsentanter har stillet sig afvisende overfor tanken om at gennemføre ændringer, der på mere afgørende måde bryder med den bestående udligningsordnings principper og enkeltheder. Frederiksberg har endvidere særlig protesteret imod den nuværende „tosidede“ udligningsordning (d. v. s. at der først udlignes mellem København og Frederiksberg og derefter mellem København og Gentofte) som ikke værende rimelig og i strid med selve tanken om en økonomisk udligning mellem de tre kommuner og har henvist til, at en for året 1953—54 foretaget beregning viser, at Frederiksbergs tilsvare i dette år bliver ca. 2,8 mill. kr. højere, end hvis udligningen foretages samtidig og under eet mellem alle tre i udligningen deltagende kommuner.

Formandsskabet har under sine overvejelser over, om der måtte være grundlag for at søge gennemført en gennemgribende revision af udligningsordningen, først og fremmest taget i betragtning, at forestående reformer på skattelovgivningens og udgiftsfordelingens områder, reformer, der nu er højst aktuelle, ikke vil kunne undgå at gribe ind i den bestående hovedstadsudligningsordning på en sådan måde, at forudsætningerne for bevarelsen af denne i dens nuværende form vil være bristede. Det er derfor formandsskabets opfattelse, at der ikke på indeværende tidspunkt bør fremsættes lovforslag om en sådan omfattende revision af den gældende ordning.

I overensstemmelse hermed har formandsskabet ment, at en gennemførelse af forskellige af de fremsatte forslag vil være ensbetydende med en dyberegående revision af udligningsordningen i dens helhed — en revision, der på indeværende tidspunkt ikke forekommer ønskelig. Efter en gennemgang af de tre kommuners vejudgifter og de stedfindende overvejelser om en ændring af lovgivningen på dette område er man derfor afstået fra at gå nærmere ind på det af Københavns kommune rejste spørgsmål om, hvorvidt nye udgiftsområder bør medtages